

عنوان مقاله:

بررسی شیوه استفاده از عناصر و روایتگری در ادب عامیانه (با تکیه بر شعر نظامی، سعدی و حافظ)

محل انتشار:

چهارمین همایش نگاهی نو به زبان و ادب عامه (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 33

نویسنده:

سعید شاه محمدی - کارشناسی ارشد زبان و ادبیات فارسی از دانشگاه محقق اردبیلی

خلاصه مقاله:

وسعت قلمرو فولکلور به وسعت حیات اجتماعی انسان و شامل یادگارهای ذوقی و فکری بشر است. ادبیات عامیانه (فولکلور) مجموعه دانستنی ها و رفتارهایی است که در میان مردم سینه به سینه از نسلی به نسل دیگر انتقال یافته است. ادبیات عامیانه در کنار ادبیات رسمی به آرامی جریان داشته؛ هرچند پرداخت کامل و عمیقی بر آن نشده است. ادبیات عامیانه به مردمی تعلق دارد که یا توان نوشتن نداشتند و یا شاهان و صاحبان قدرت این اختیار را از آنها ن سلب می کردند. این میراث متأثر از طبیعت و سیاست و آدابی است که به در ازای تاریخ وجود داشته است. این جزء جدانشدنی فرهنگ، از لالایی و ترانه های محلی گرفته تا داستان های اساطیری، بازی ها، رسوم ازدواج، اعتقاد به موجودات خیالی، ضرب المثل ها و... بهتر از روایت های تاریخی، ساختار اجتماعی و اخلاقیات توده مردم را تبیین می کنند. در این پژوهش به شیوه کتابخانه ای و توصیفی -تحلیلی ابتدا به سیر ادبیات عامیانه و ویژگی های آن در ایران پرداخته؛ سپس برخی عناصر بارز مردمی، در اشعار سه شاهکار آفرین زبان فارسی (سعدی، حافظ و نظامی) بررسی شده است.

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/979126>

